

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/430/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311211640
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1311211640.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Královej v právnej veci navrhovateľa: U. P. R. G. M. D. X. C. Č. , bytom V., B. Č.. XX, proti odporcovi: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, Vazovova č. 7/A, Bratislava, o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a primerané zadost'učinenie, s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 6. mája 2013, č.k. 44 C 126/2011-297, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 6. mája 2013, č.k. C 126/2011-297, potvrdzuje.

44

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 6.5.2013, č. k. 44 C 126/2011-297, zamietol návrh na začatie konania v celom rozsahu. Ním sa navrhovateľ (po jeho zmenách so súhlasom súdu) domáhal vyslovenia, že I. odporca porušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu nemu, občanovi ŤZP-S, čím zasiahol do jeho práva zdravotného postihnutia; II. určenia povinnosti odporcovi upustiť od svojho konania a napraviť protiprávny stav v prejednávani kompenzácie, a to tak, aby mal taký istý postup v prejednávani kompenzácie na kúpu osobného motorového vozidla a kompenzácie na zvýšené výdavky osobného motorového vozidla, ako iní občania ŤZP, rovnaký postup v prejednávani kompenzácie v súlade s platnými predpismi na úseku sociálnej pomoci; III. odporcovi uložiť povinnosť zaplatiť mu primerané zadost'učinenie v peniazoch, v sume 20.000,-- €, z dôvodu dlhodobo zníženej dôstojnosti a spoločenského uplatnenia pri strate zamestnania, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Mal za to, že postupom odporcu pri vydaní rozhodnutí zo dňa 23.8.2002, č. 2002/11949, zo dňa 15.4.2005, č. 2005/03496, zo dňa 11.10.2005, č. 2005/05936, zo dňa 11.10.2005, č. 2005/05937, bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k nemu v zmysle zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzani v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplneni niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon). Občanovi s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorý je podľa posudku odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, podľa § 17 zákona o sociálnej pomoci č. 195/1998 Z.z. možno poskytnúť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla. Dňa 10.6.2002 požiadal Okresný úrad sociálnych vecí a rodiny o peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla, rozhodnutím zo dňa 23.8.2002, č. 2002/11949, odporca jeho žiadosť zamietol. Dňa 5.4.2005 opätovne požiadal odporcu o peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla, rozhodnutím zo dňa 15.4.2005, č. 2005/03496, odporca jeho žiadosť zamietol. Následne dňa 7.9.2005 požiadal odporcu o peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla a rozhodnutím zo dňa 11.10.2005, č. 2005/05937, jeho žiadosť bola opätovne zamietnutá. Najskôr mu príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s

prevádzkou osobného motorového vozidla priznal a následne mu ho rozhodnutím zo dňa 11.8.2005, č. 2004/02506, odňal bez riadneho odôvodnenia. Okrem toho pracovníčka posudkového oddelenia mu oznámila, že môže žiadať príspevok donekonečna, aj tak ho nedostane; posudkový lekár mu oznámil, že posudok musí prepracovať a príspevok mu nepriznať po zásahu odporcu. Navrhovateľ poukázal na rozhodnutia odporcu v iných veciach, vo vzťahu k iným osobám, ktorými priznal kompenzácie: zo dňa 28.1.2005, č. 2005/0051-MTM, zo dňa 28.10.2005, č. 2005/0119-JTO, zo dňa 30.9.2005, č. 2005/0065-HM, zo dňa 26.2.2004, č. 2003/06099, zo dňa 3.6.2004, č. 7572/2004, ako aj na občana L.. Y. L. pod č. preukazu ZŤP-S: 16 9009. Na základe týchto skutočností navrhovateľ mal za to, že jeho žiadosť o príspevok na kúpu osobného motorového vozidla odporca dlhodobo bez opodstatnenia zamietla, čím porušuje zásadu rovnakého zaobchádzania v zmysle antidiskriminačného zákona.

Za diskriminačné správanie odporcu k jeho osobe teda považuje postup odporcu pri prejednávaní jeho opakovaných žiadostí o kompenzáciu peňažnými príspevkami určenými ťažko zdravotne postihnutej osobe, že odporca porušuje v rámci správneho konania zásady zákonnosti, materiálnej pravdy, aktívnej účasti účastníka konania, hospodárnosti a rýchlosti konania, súčinnosti správnych orgánov s účastníkmi konania a zásady písomnosti. U neho bola porovnateľná situácia a lekárske nálezy.

Odporca navrhol návrh zamietnuť dôvodiac, že navrhovateľ neuvádza, v akej forme malo dôjsť u neho k diskriminácii. Taktiež navrhovateľ neuviedol, akú nemajetkovú ujmu utrpel a ako sa u neho prejavovala, keď nepreukázal, že došlo u neho k zníženiu jeho cti, ľudskej dôstojnosti, resp. že poklesla jeho vážnosť v spoločnosti. Navrhovateľ nespĺňal základnú podmienku na poskytnutie požadovaných príspevkov, a to "odkázanosť na individuálnu prepravu". Relevantný obraz každej zdravotne alebo ťažko zdravotne postihnutej osoby je tak špecifický, že je nemožné dva, aj keď na prvý pohľad, podobné prípady porovnávať alebo dokonca stotožňovať, či už laicky alebo odborne. Každá takáto zdravotne alebo ťažko zdravotne postihnutá osoba musí byť na účely priznania nároku na kompenzáciu posudzovaná osobitne, a to podľa špecifik jej zdravotného postihu, ako aj podľa ďalších zákonom stanovených predpokladov v porovnaní s inou osobou zdravotne alebo ťažko zdravotne postihnutou. Žiadosti navrhovateľa o peňažné príspevky na kúpu, resp. prevádzku, osobného motorového vozidla boli jednotlivými rozhodnutiami, na ktoré poukazuje, zamietnuté na základe posudkov, v ktorých posudkovi lekári konštatovali, že navrhovateľ je schopný používať prostriedky hromadnej dopravy (prípadne s pomocou francúzskej barly). Žiadosti navrhovateľa posudzoval podľa posudkov od posudkového lekára, ktorými bol viazaný, a preto mal za to, že k diskriminácii navrhovateľa nedošlo a ani nemohlo dôjsť. Aj keď príspevok na kúpu osobného motorového vozidla bol navrhovateľovi zamietnutý, priznal mu príspevok na prevádzku osobného motorového vozidla, avšak na základe odvolania navrhovateľa druhostupňový orgán zamietol jeho žiadosť aj v časti, v ktorej mu bol priznaný príspevok na prevádzku osobného motorového vozidla. Posudkový lekár U.. P. L. pri osobnom pohovore s navrhovateľom nemal k dispozícii kompletnú spisovú dokumentáciu (len časť spisu), nakoľko spis sa nachádzal v tom čase ešte na odvolacom orgáne. Prvostupňový aj druhostupňový správny orgán posudzoval odkázanosť navrhovateľa na individuálnu prepravu na základe ním predložených lekárskeho nálezu, pričom bol pozvaný na stretnutie dňa 14.7.2011, na ktoré sa nedostavil a nedoložil nové lekárske nálezy. Rozhodnutím zo dňa 23.8.2002, č. 2002/11949, v spojení s rozhodnutím Krajského úradu v Bratislave zo dňa 7.11.2002, č. Soc. 2492/2002-MSK, zamietol žiadosť navrhovateľa o peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla z dôvodu, že navrhovateľ nespĺňal zákonné predpoklady, no zároveň mu bol navrhnutý peňažný príspevok na prevádzku osobného motorového vozidla a na kompenzáciu zvýšených výdavkov za opotrebovanie šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia, pričom v prípade potreby prevoz zabezpečovala sestra; navrhovateľ nemal pravidelné pracovné, vzdelávacie, rodinné a občianske aktivity (§ 61 ods. 5 zákona č. 195/1998 Z.z.). Rozhodnutím zo dňa 15.4.2005, č. 2005/03496, v spojení s rozhodnutím Ústredia práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 20.7.2005, č. 3265/2005-OPPK/KLD, nepriznal navrhovateľovi peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla z dôvodu, že navrhovateľ je schopný používať prostriedky hromadnej dopravy (s pomocou francúzskej barly), prísť na zastávku, nastúpiť, vystúpiť aj zvládnuť iné situácie pri hromadnej doprave a ako vhodná forma kompenzácie bol navrhnutý peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Rozhodnutím zo dňa 11.10.2005, č. 2005/05936, nepriznal navrhovateľovi peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla z dôvodu, že navrhovateľ je mobilný, schopný samostatnej chôdze bez použitia pomôcky, prípadne za pomoci francúzskej barly, je schopný používať prostriedky verejnej prepravy a nie je odkázaný na individuálnu prepravu. V odôvodnení posudkový lekár uviedol, že navrhovateľ je

schopný používať prostriedky MHD a zabezpečiť si základné životné úkony sám. Vo vzťahu k tvrdeniu navrhovateľa v tom, že inými rozhodnutiami priznal predmetný príspevok iným žiadateľom dôvodil, že zdravotné postihnutie alebo zdravotný stav je tak vysoko individualizovanou kategóriou, že fakticky porovnateľná situácia u rozdielnych osôb nemôže nastať. Dokonca navrhovateľ v jednom prípade porovnával svoj zdravotný stav so zdravotným stavom osoby s úplne odlišnou diagnózou.

Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil ustanovením § 2 ods. 1, § 2a ods. 2, ods. 3, § 5 ods. 1, ods. 2 písm. a/, § 9 ods. 2, ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) a ďalej tým, že v kontexte antidiskriminačného zákona by mohlo ísť o nepriamu diskrimináciu, teda postup, ktorý sa navonok javí ako zaobchádzanie rešpektujúce princíp rovnosti, avšak s potenciálom znevýhodňovať určité osoby. Teda že určitý navonok neutrálny predpis alebo kritérium, či prax by priviedli osoby (napr. určitej viery, veku, rasy alebo s určitým zdravotným postihnutím) do osobitnej nevýhody v porovnaní s inými osobami. V tomto prípade by sa tak malo diať rozdielnym prístupom k navrhovateľovi pri posudzovaní jeho žiadosti o kompenzáciu. Postup orgánov rozhodujúcich o priznaní peňažných príspevkov ťažko zdravotne postihnutým osobám upravoval zákon č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci (§ 61 a 62), od 1.1.2009 zákon č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 34, § 36), podľa ktorých základným predpokladom pre priznanie týchto príspevkov je, že fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je podľa komplexného posudku odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Vo všetkých lekárskejších posudkoch, ktoré boli podkladom pre rozhodnutia odporcu, resp. iného orgánu, ktorý rozhodoval o žiadosti navrhovateľa, nebol záver o tom, žeby navrhovateľ ako osoba ťažko zdravotne postihnutá bol odkázaný na individuálnu prepravu. Pokiaľ navrhovateľ nebol spokojný s posúdením svojho zdravotného stavu posudkovým lekárom a následným rozhodnutím odporcu a odvolal sa voči tomuto rozhodnutiu, jeho žiadosťou a preskúmaním rozhodnutia sa zaoberal druhostupňový správny orgán. V prípade navrhovateľa zo strany odporcu nedošlo k diskriminačnému správaniu, keď postupoval v zmysle platných právnych predpisov, keď vychádzal pri svojich rozhodnutiach z posudkov posudkového lekára na základe lekárskejších nálezov o zdravotnom stave navrhovateľa. Diskriminačné správanie odporcu voči navrhovateľovi nie je možné vyvodiť iba porovnaním zhodnosti diagnóz u iných žiadateľov, ktorým tento peňažný príspevok na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia bol priznaný. Posúdenie zdravotného stavu navrhovateľa ako predpokladu priznania predmetných kompenzačných príspevkov je predmetom správneho konania, ktoré prebieha medzi účastníkmi. Stotožnil sa s argumentáciou odporcu v tom, že zdravotný stav fyzickej osoby, jej zdravotné postihnutie, aj pri totožnej diagnóze, je natoľko špecifické a jedinečné pre každú fyzickú osobu, že fakticky porovnateľná situácia u dvoch osôb zrejme ani nemôže nastať. Pokiaľ posudkový lekár nedospel k záveru na základe lekárskejších nálezov, že navrhovateľ je odkázaný na individuálnu prepravu, odporca nemohol vyhovieť žiadosti navrhovateľa a nemožno to pripísať diskriminačnému správaniu odporcu voči navrhovateľovi, ale nesplneniu zákonných predpokladov pre priznanie tejto kompenzácie. Diskriminácia navrhovateľa z dôvodu iného postavenia, zdravotného postihnutia, teda v konaní nebola zistená. Keďže nebolo konštatované diskriminačné konanie odporcu voči navrhovateľovi, súd sa už podrobne nezaoberal podmienkami priznania primeraného zadosťučinenia v peniazoch, ktorého predpokladom je nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania. Úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, hoci rozhodoval podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., nakoľko si trovy konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ dôvodiť tým, že napadnutý rozsudok nepredstavuje dostatočný základ dokazovania, pretože okresný súd riadne a vyčerpávajúco neodôvodnil závery rozhodnutia, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah bez pochybností rozhodoval odporca o kompenzácii. Skutkovým základom meritórneho rozhodnutia sú iba skutočnosti účastníkmi prednesené a nimi dokázané. Uviedol dôkazy porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, ktoré súd nevykonal alebo odporca nepreukázal: nepriamu diskrimináciu v posudzovaní sociálnych dôsledkov v oblasti kompenzácie, ktoré má ako fyzická osoba v dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia s odkázanosťou na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, v porovnaní s inou osobou ťažko zdravotne postihnutou a odkázanou na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom; priamu diskrimináciu v posudzovaní sociálnych dôsledkov v oblasti kompenzácie, ktoré má ako fyzická osoba v dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia; neoprávnený postih, ktorý bol pre neho nepriaznivý a priamo súvisel s domáhaním sa právnej ochrany pred diskrimináciou v posudzovaní sociálnych dôsledkov v oblasti kompenzácie; nepriamu diskrimináciu v posudzovaní sociálnych dôsledkov v oblasti

kompenzácie, ktoré má ako fyzická osoba v dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia s odkázanosťou na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, v porovnaní s L.. Y. L., ktorý nemohol byť v žiadnom prípade osobou ťažko zdravotne postihnutou alebo odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom; nepriamu diskrimináciu v posudzovaní sociálnych dôsledkov v oblasti kompenzácie, ktoré má sám ako fyzická osoba v dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia so zníženou pohybovou schopnosťou, s mierou funkčnej poruchy 50 % podľa prílohy č. 4, časť XII. A., bod 1., písm. d/ zákona č. 195/1998 Z.z., v porovnaní s inou osobou ťažko zdravotne postihnutou so zníženou pohybovou schopnosťou, s mierou funkčnej poruchy 50 % podľa prílohy č. 4, časť XII. A., bod 1., písm. d/ zákona č. 195/1998 Z.z.; nepriamu diskrimináciu v posudzovaní sociálnych dôsledkov v konaní pod č. 2002/11998, č. 2004/08501 MTM a č. B3/2011/14752/1/DLA v oblasti kompenzácie, ktoré má ako fyzická osoba v dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia v porovnaní s fyzickou osobou bez zdravotného postihnutia v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z.; podklad pre posúdenie zdravotného stavu vydaného posudku odporcu zo dňa 8.4.2005, č. 2005/0216-ZKV; záznam odporcu o posudkových záveroch a vysvetlení posudkových záverov so súčinným zisťovaním sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, v ktorom boli splnené základné zásady správneho konania; podklad pre posúdenie zdravotného stavu v odvolacom správnom konaní vydaného posudku ústredia práce zo dňa 20.7.2005, č. 3265/2005-OPPK/KLD; záznam ústredia práce o posudkových záveroch a vysvetlení posudkových záverov so súčinným zisťovaním sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, pri ktorých nebol splnený základný predpoklad odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom; rozhodnutia z roku 2005, v ktorom odporca priznal a aj nepriznal inému občanovi peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla podľa prílohy č. 4, časť XII. A., bod 1., písm. d/ zákona č. 195/1998 Z.z.; rozhodnutia z roku 2005, v ktorom inému občanovi podľa prílohy č. 4, časť XII. A., bod 1., písm. d/ zákona č. 195/1998 Z.z. v rozpätí troch mesiacov zmenil odvolací orgán zdravotný stav bez doložených lekárskeho nálezov; rozhodnutia z roku 2005, v ktorom odporca odňal peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov na prevádzku osobného motorového vozidla; rozhodnutia z roku 2011, v ktorom odporca priznal inému občanovi peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov na prevádzku osobného motorového vozidla; na základe lekárskeho nálezu z rehabilitácie U.. B.. Š. posudkový lekár posúdil odkázanosť na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. V prípade, že posúdenie bude negatívne, požiadal súd o posúdenie súdnym znalcom, aby nestrane a nezávisle posúdil odkázanosť na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Mal za to, že okresný súd nebol nestranný a nezávislý, pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať na následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď v konaní neboli predložené požadované listinné dôkazy zákonom upraveným spôsobom, bez ktorých súd meritorne rozhodoval. Základné právo na spravodlivý proces je aj právo na riadne odôvodnenie rozsudku s tým, aby prvostupňový súd jasne a zrozumiteľne udával odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Zhodnotené všetky vzájomné dôkazy odporujú zásadám logiky, nakoľko skutkové závery vôbec nezodpovedajú vykonaným dôkazom; v súdnom konaní vznikli pochybnosti v dokazovaní jeho zdravotného stavu, ktoré bol povinný odporca preukázať na základe listinných dôkazov posudkového znalca, o ktorých by neboli pochybnosti. Ak odporca rozhodol i napriek pretrvávajúcim nejasnostiam o skutočnostiach rozhodných pre priznanie nároku, ktoré bolo spôsobené tým, že navrhovateľ nepredložil doklad osvedčujúci ním tvrdený nárok, porušil tým povinnosť zistiť presne a úplne skutkový stav veci. Pred začatím pojednávania súd účastníkov konania nepoučoval, neozrejmil priebeh predchádzajúceho konania, ktoré skutočnosti berie v úvahu a ktoré sú protichodné, alebo ktoré boli potrebné preukázať; neúplne zistil skutkový stav veci a nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré sa prejavujú ako porušenie zákona v upieraní jeho práv. Súd prvého stupňa v závere riadne neodôvodnil: a/ prečo prevzal vyjadrenie odporcu bez odborných znalostí a listinných dôkazov; b/ prečo posudkom zo dňa 26.6.2002, č. 2002/11998, posudkom zo dňa 8.4.2005, č. 2005/0216-ZKV, podľa akých právnych predpisov, odporca zamietol jeho žiadosť o príspevok na kúpu osobného motorového vozidla s odôvodnením, že vlastní osobné motorové vozidlo, alebo potrebuje na výkon zamestnania a nie na zabezpečenie cesty do zamestnania; c/ prečo odporca každú jeho žiadosť o príspevok na kúpu osobného motorového vozidla zamietal bez dôkazov v porovnaní s inými osobami; d/ prečo rozhodnutím zo dňa 11.8.2005, č. 2004/02506, odporca bez podkladov a v zmysle platných právnych predpisov mu bezdôvodne odňal príspevok na prepravu osobným motorovým vozidlom v porovnaní s inou osobou; e/ prečo odporca nevychádzal z lekárskeho nálezov u neho v zmysle platných právnych predpisov pri zisťovaní skutkového zdravotného stavu v rozsahu nevyhnutnom pre vydanie rozhodnutia v nových podaných žiadostiach od odňatia kompenzácie v porovnaní s inými osobami; f/ prečo odporca i napriek pretrvávajúcim pochybnostiam rozhodných pre priznanie kompenzácie stále tvrdil, že nie

je odkázaný na individuálnu prepravu, aj keď nepredložil doklad osvedčujúci priznanie kompenzácie; g/ pri podaných nových žiadostiach s doprovodom L. N. súd len stroho uviedol, že niekoľkokrát ho sprevádzala pri lekárskejších prehliadkach, na úrade. Pani, ktorá to vybavovala, nemala záujem sa s ním rozprávať, pomôcť mu a bola dosť odmeraná, k pokynu na diskrimináciu sa súd nezaoberal; h/ prečo v súvislosti s vypracovaním posudku bol uvedený do omylu, keďže posudkový lekár MUDr. Peter Juračič oznámil, že mu priznáva odkázanosť na individuálnu prepravu na základe lekárskeho posudku zo dňa 8.4.2011; i/ na základe akých konkrétnych skutočností a podkladov posudzoval žiadosti, ani riadne nezdôvodnil, v čom sa postavenie iných osôb líšilo od jeho postavenia; j) prečo odporca nedostatočne zistil skutkový stav pri úkonoch v posudzovaní zdravotného stavu, nakoľko v žiadnom napadnutom posudku nie je dané, že odporca s ním spolupracoval; k/ podľa akých kritérií bola priznaná kompenzácia L.. Y. L.; l/ prečo doslovne opísal vyjadrenie odporcu bez preukázania dôkazov s tým, že vo všetkých lekárskejších posudkoch, ktoré boli podkladom pre rozhodnutia odporcu, resp. iného orgánu, ktorý rozhodoval o jeho žiadosti, nebol záver o tom, že ako osoba ťažko zdravotne postihnutá bol odkázaný na individuálnu prepravu. Okresný súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav, a preto rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle antidiskriminačného zákona a zákona o sociálnej pomoci. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne a právne správny potvrdiť. Plne sa stotožnil so závermi a odôvodnením uvedeným v napadnutom rozsudku. Zdravotné postihnutie aj pri totožnej diagnóze je natoľko špecifické a jedinečné pre každú fyzickú osobu, že fakticky porovnateľná situácia u dvoch osôb zrejme ani nemôže nastať. Pri vydaní rozhodnutia vždy postupoval v súlade s odbornými závermi posudkového lekára, a teda pokiaľ posudkový lekár nedospel k záveru na základe lekárskejších nálezov, že navrhovateľ je odkázaný na individuálnu prepravu, žiadosti navrhovateľa nemohol vyhovieť. Tento postup a následný výsledok nemožno považovať za diskriminačný. Okresný súd správne zistil skutkový stav veci a vykonal všetky potrebné dôkazy v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Sám navrhovateľ vyjadril svoj názor v odvolaní, kde uvádzal „súd v otázke skutkového základu bol viazaný na skutkové prednesy účastníkov, iba nimi sa mohol zaoberať. Z vlastnej iniciatívy nemohol pátrať po skutočnostiach účastníkmi neuvádzaných. Skutkovým základom meritórneho rozhodnutia sú iba skutočnosti účastníkmi prednesené a nimi dokázané, a preto sa navrhovateľ odvoláva v zmysle § 205 ods. 2 O.s.p.“ Ustanovenia § 120 ods. 1, ods. 4, § 122 ods. 1, ods. 3, § 123, § 125, § 126 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O.s.p. boli dodržané. Nemal v úmysle zatajiť alebo nepredložiť písomné materiály, t. j. lekárske posudky, rozhodnutia, vyjadrenia príslušných oddelení a ústne vyjadrenia, vzťahujúce sa na predmetné konanie. V prípade, žeby potrebný dôkaz nepredložil, navrhovateľ mal možnosť tento dôkaz navrhnúť a prejednať na pojednávaní. Navrhovateľ svoje odvolanie nedostatočne odôvodnil v súlade s § 205 ods. 1, 2 O.s.p. Na strane 3 odvolania v bode III. písm. a/ až p/ nepoukazoval na vady súdneho konania a neúplné zistenie skutkového stavu v predmetnej právnej veci, ale poukazoval na priamu a nepriamu diskrimináciu, neoprávnený postih, lekárske posudky, záznam Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, rozhodnutia odporcu z roku 2005, v ktorých odporca priznal, alebo nepriznal, inému občanovi peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla; poukazoval stále na postup odporcu v správnom konaní, ale nepoukazoval na vady predmetného súdneho konania. Nie je možné hodnotiť a porovnávať rozhodnutia vo vzťahu k iným občanom, pretože v týchto rozhodnutiach nie je uvedený podrobný popis ochorenia v zmysle lekárskejších posudkov a na základe lekárskejších nálezov, a preto tieto dôkazy považoval za irelevantné. Lekársky nález U.. B.. Š. je zo dňa 6.12.2012; zdravotný stav pacienta sa počas sedem po sebe nasledujúcich rokov vyvíja. Navrhovateľ sa v návrhu domáhal skúmania postupu správneho orgánu vo vzťahu k rozhodnutiam z roku 2002, 2005. V bode 1 písm. a/ odvolania navrhovateľ nešpecifikoval, aké listinné dôkazy neboli predložené v súlade s § 129 O.s.p.; navrhovateľ ako účastník konania mal možnosť dôkaz navrhnúť. V bode 1 písm. c/ odvolania navrhovateľ namietal postup správneho orgánu, a nie postup súdu, ďalej uvádzal zdravotný stav terajší a nie zdravotný stav, v akom sa nachádzal na základe lekárskejších posudkov z rokov 2002 - 2005. V bode 1 písm. d/ odvolania namietané neustanovenie súdneho znalca nepovažuje za vadu súdneho konania, nakoľko znalec by posudzoval aktuálny zdravotný stav navrhovateľa a nie v rokoch 2002 - 2005. Pridržiaval sa a trval na všetkých svojich písomných a ústnych vyjadreniach a dôkazoch, vrátane vznesenej námietky premlčania nároku na primerané zadostučinenie v peniazoch, ktoré boli prednesené a predložené na pojednávaní v predmetnej veci, absolútne sa nestotožnil s názorom navrhovateľa o akomkoľvek diskriminačnom konaní voči jeho osobe. Navrhovateľ voči Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny

Bratislava vedie viacero súdnych konaní o náhradu škody v zmysle antidiskriminačného zákona: sp. zn. 43 C 17/2010, 19 C 55/2011. Obe konania boli rozhodnuté v prvom stupni v roku 2012 zamietnutím návrhu. Voči obom rozhodnutiam sa navrhovateľ odvolal, výsledné rozhodnutie mu ale do dnešného dňa nie je známe.

Navrhovateľ sa k vyjadreniu odporcu k jeho odvolaniu už nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.5.2015, ďalej len O.s.p.; § 355 O.s.p.), na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie, keďže ide o konanie vo veciach porušenia rovnakého zaobchádzania (§ 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), doplnil dokazovanie vyjadrením odporcu, nadväzne na návrh na začatie konania, jeho následné zmeny, výpoveď navrhovateľa na pojednávaní na súde prvého stupňa, ním predložené doklady, vyjadrenie odporcu, na napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, odvolanie navrhovateľa, vyjadrenie odporcu, dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Na tomto mieste odvolací súd uvádza, že konal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 211 ods. 2, § 101 ods. 2 O.s.p.), ktorý mal doručenie predvolania vykázané najneskôr dňa 16.10.2015, svoju neprítomnosť síce ospravedlnil „pre zdravotnú neschopnosť“ a súčasne žiadal o vytýčenie nového termínu pojednávania, avšak ospravedlnenie nespĺňalo zákonné náležitosti. Totiž súdu nepredložil lekárske potvrdenie o tom, že zdravotný stav mu neumožňuje účasť na pojednávaní, že nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa pojednávania (§ 211 ods. 2, § 119 ods. 3 O.s.p.).

Odporca vo svojom vyjadrení na pojednávaní na odvolacom súde navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, náhradu trov odvolacieho konania nežiadal. Pridržiaval sa dôvodov svojho vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa. Vo vzťahu k navrhovateľom tvrdenej diskriminácii poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky „č. 16/09“, z ktorého vyplýva, že subjektívny názor sťažovateľa na názor jeho osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu by mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. Z vnútroštátnej právnej úpravy totiž vyplýva, že dôkazné bremeno v sporoch týkajúcich sa v sporoch rovnakého zaobchádzania nezaťažuje len a výlučne sťažovanú stranu, ale zaťažuje aj žalobcu. Žalobca musí prioritne uviesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno vyvodiť, že došlo k primeranej alebo neprimeranej diskriminácii osoby. Žalobca musí trvať a zároveň predložiť aj také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k zásahu došlo. Súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminácie je napr. jeho rasa, či etnická príslušnosť. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Navrhovateľ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nemá, pretože jeho nárok je premlčaný, nárok vyplýva z rozhodnutí odporcu z roku 2002, 2005, 2006; v tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.2.2011, sp.zn. 5 Cdo 265/2009. Zdôraznil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 14 C 5/2012 sa navrhovateľ domáha rovnakých nárokov ako v predmetnej veci, len na základe rozhodnutí odporcu z rokov 2008, 2011; vo veci rozhodnuté nie je. Krajský súd v Bratislave vo veci vedenej pod sp.zn. 1 S 57/2011 právoplatne vyslovil, že rozhodnutia odporcu sú zákonné. Vo vzťahu k navrhovateľom predloženým viacerým rozhodnutiam odporcu o priznaní príspevku iným osobám dôvodil, že niektoré diagnózy boli iné ako u navrhovateľa a navyše diagnózy v rozhodnutiach sa neuvádzajú, pretože ide o tajnú informáciu. Navrhovateľ nemôže porovnávať rozhodnutia vo vzťahu k nemu s inými rozhodnutiami.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

Rovnosť všetkých ľudí pred zákonom a zákaz diskriminácie je jednou zo základných zásad právneho štátu a je neodmysliteľnou súčasťou každého demokratického právneho poriadku. Antidiskriminačný zákon (zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov) v § 1 ustanovuje uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania a ustanovuje prostriedky právnej ochrany, ak dôjde k porušeniu tejto zásady. Dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie

z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmyšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti (§ 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona). Priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii. Nepriama diskriminácia je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takýto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu (§ 2a ods. 2, ods. 3 antidiskriminačného zákona). V súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v sociálnom zabezpečení, zdravotnej starostlivosti, pri poskytovaní tovarov a služieb a vo vzdelávaní zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblastiach prístupu a poskytovania sociálnej pomoci, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia, doplnkového dôchodkového sporenia, štátnej sociálnej podpory a sociálnych výhod (§ 5 ods. 1, ods. 2 písm. a/ antidiskriminačného zákona). Každý má právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou. Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržiava zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená. Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku (§ 9 ods. 1, ods. 2, ods. 3 antidiskriminačného zákona).

Je nepochybné, že navrhovateľ sa, po zmene návrhu so súhlasom súdu, domáha určenia, že odporca porušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k nemu ako k občanovi ťažko zdravotne postihnutému, že je dlhodobo diskriminovaný v prístupe odporcu ku kompenzáciám ťažko zdravotne postihnutej osoby, konkrétne k peňažným príspevkom na kúpu osobného motorového vozidla a zvýšené výdavky na osobné motorové vozidlo, keď jeho žiadosti sú zamietané bez riadneho odôvodnenia; tým odporca zasiahol do jeho práva zdravotného postihnutia. Domáha sa ďalej uloženia povinnosti odporcovi upustiť od svojho konania a napraviť protiprávny stav tak, aby bol zachovaný taký istý postup v prejednávaní kompenzácie na kúpu osobného motorového vozidla a kompenzácie na zvýšené výdavky osobného motorového vozidla vo vzťahu k nemu ako vo vzťahu k iným občanom ťažko zdravotne postihnutým, v súlade s platnými právnymi predpismi na úseku sociálnej pomoci. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu primerané zadosťučinenie v peniazoch, v sume 20.000,-- €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľ sa domnieva, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania (k diskriminačnému správaniu odporcu) k jeho osobe došlo postupom odporcu pri prejednávaní jeho opakovaných žiadostí o kompenzáciu peňažnými príspevkami určenými ťažko zdravotne postihnutej osobe. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na ďalších žiadateľov o takéto kompenzácie, ktorým bol peňažný príspevok priznaný, pričom navrhovateľ dôvodí, že u neho bola porovnateľná situácia, zdravotný stav a lekárske nálezy, pričom jeho žiadosť bola neodôvodnene a diskriminačne zamietnutá. V tomto prípade by sa tak malo diať rozdielnym prístupom k nemu pri posudzovaní jeho žiadostí o kompenzáciu.

Postup príslušných orgánov rozhodujúcich o priznaní peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla a peňažného príspevku na prepravu ťažko zdravotne postihnutým osobám a podmienky poskytnutia uvedených peňažných príspevkov boli upravené do 31.12.2008 (v rozhodnom období) v § 61, § 62 zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci, a od 1.1.2009 sú zahrnuté v § 34, § 36 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu

ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom podľa týchto zákonov základným predpokladom pre priznanie príspevkov je, že fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je podľa (komplexného) posudku vypracovaného podľa príslušných ustanovení zákona odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

Z podrobne vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, ale ani pred odvolacím súdom, nebolo v konaniach odporcu o žiadostiach navrhovateľa o poskytnutie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla, resp. na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla, preukázané pochybenie odporcu v zmysle diskriminácie (priamej, nepriamej) navrhovateľa a porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nakoľko zdravotný stav navrhovateľa bol riadne zdokladovaný a preukázaný, pričom navrhovateľ nespĺňal zákonné podmienky na priznanie peňažných príspevkov. Navrhovateľ v každom z uvedených prípadov nebol spokojný s posúdením svojho zdravotného stavu posudkom a následnými rozhodnutiami odporcu, odvolal sa voči týmto prvostupňovým rozhodnutiam, jeho žiadosťami a preskúmaním rozhodnutí sa zaoberal aj druhostupňový správny orgán.

V zmysle v tom čase platných zákonných ustanovení bolo možné fyzickej osobe (občanovi) s ťažkým zdravotným postihnutím poskytnúť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla v prípade, ak je podľa (komplexného) posudku odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Práve odkázanosť na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom nebola u navrhovateľa preukázaná v správnych konaniach, ktoré viedli k rozhodnutiu odporcu zo dňa 15.4.2005, č. 2005/03496, v spojení s rozhodnutím Ústredia práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 20.7.2005, č. 3265/2005-OPPK/KLD, k rozhodnutiu odporcu zo dňa 11.10.2005, č. 2005/05937, v spojení s rozhodnutím Ústredia práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 9.2.2006, č. AA/2006/02217-OPPK-dv. V konaní, ktoré smerovalo k rozhodnutiu odporcu zo dňa 23.8.2002, č. 2002/11949, v spojení s rozhodnutím Krajského úradu v Bratislave z 17.11.2002, č. Soc. 2492/2002-MSK, sa síce konštatovala odkázanosť navrhovateľa na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, avšak kompenzácia v tejto oblasti navrhnutá nebola, nakoľko navrhovateľ vlastnil osobné motorové vozidlo, a teda kompenzovaný bol, pričom navrhovateľ nemal pravidelné pracovné, vzdelávacie, rodinné a občianske aktivity a v prípade potreby prevoz zabezpečovala sestra. Platilo a platí, že ak dochádza ku kompenzovaniu zdravotného postihnutia inak, nárok nevznikne. Na poskytnutie peňažného príspevku nie je obligatórny nárok, nie je to právne nárokovateľnou dávkou v hmotnej núdzi, ale je poskytovaný príslušným správnym orgánom fakultatívne (nezáväzne), na základe splnenia zákonných kritérií žiadateľom o tento peňažný príspevok.

Argument navrhovateľa, že bolo v súvislosti s ním zo strany odporcu konané inak ako voči ostatným žiadateľom o takýto peňažný príspevok, nebol listinnými dôkazmi, vylúčením účastníkov konania a svedkov - podnájomníčky v byte navrhovateľa L. N., vedúcej pracoviska posudkových činností U.. L. G. a posudkového lekára odporcu U.. Y. M., žiadnym relevantným spôsobom preukázaný. Za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania nemožno považovať také konanie odporcu, ktorého dôsledkom bolo nepriznanie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla žiadateľovi o takýto príspevok, nakoľko súdu nebolo preukázané porušenie v tom čase platných právnych predpisov týkajúcich sa oblasti sociálnej pomoci (zákona č. 195/1998 Z.z.) zo strany odporcu, pričom každá žiadosť o predmetný peňažný príspevok bola posudzovaná odporcom individuálne a podmienky, ktoré bolo nutné splniť pre poskytnutie tohto príspevku, boli pre všetky subjekty, t.j. žiadateľov, rovnaké.

Diskriminácia navrhovateľa z dôvodu jeho iného postavenia, ktoré má spočívať v zdravotnom postihnutí, nebola zistená, nakoľko za iné postavenie sa považuje určitá vlastnosť alebo danosť, ktorú jedna osoba má a iná osoba nemá, a ktorá je práve z tohto dôvodu diskriminovaná. Ak sa navrhovateľ domnieva, že v jeho prípade došlo k porušeniu dodržiavania zásady rovnakého zaobchádzania spočívajúceho v zákaze diskriminácie z dôvodu zdravotného postihnutia navrhovateľa (ktorý je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím), nesprávne poukazuje na iné prípady iných žiadateľov s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorým tento peňažný príspevok na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia bol odporcom priznaný, a to práve z dôvodu, že aj títo iní žiadatelia boli osobami s ťažkým zdravotným postihnutím, a teda nemohlo dôjsť k diskriminácii navrhovateľa z dôvodu jeho zdravotného postihnutia.

Konanie odporcu vo veci rozhodnutí o žiadostiach navrhovateľa nemožno považovať za diskriminačné konanie voči navrhovateľovi ani z dôvodu, že k rozhodnutiu odporcu došlo po objektívnom posúdení

zdravotného stavu navrhovateľa posudkovým lekárom podľa aktuálnej zdravotnej dokumentácie navrhovateľa (na základe lekárskeho nálezov špecialistov príslušných lekárskeho odborov, ktoré predložil navrhovateľ a v ktorých mal byť posúdený) a po objektívnom posúdení sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia sociálnym pracovníkom. Pokiaľ uvedeným spôsobom posudkový lekár dospel k záveru, že navrhovateľ nebol odkázaný na individuálnu prepravu, odporca nemohol vyhovieť jeho žiadosti (obdobne, ak navrhovateľ síce odkázaný na individuálnu prepravu bol, avšak kompenzovaný bol inak); preto to nemožno pripísať diskriminačnému správaniu odporcu voči navrhovateľovi, ale nesplneniu zákonných predpokladov pre priznanie tejto kompenzácie. Teda v prípade, že správny orgán postupoval pri rozhodovaní o kompenzácii v súlade so zákonom, ktorého aplikácia bola v konečnom dôsledku pre navrhovateľa nepriaznivá, nemožno postup odporcu hodnotiť ako nesprávny, nespravodlivý a ani ako diskriminujúci, tento nie je v rozpore s legislatívou Slovenskej republiky.

Okrem toho na tomto mieste odvolací považuje za nevyhnutné uviesť vo vzťahu k navrhovateľom predkladaným iným rozhodnutiam vydaných odporcom ohľadne iných osôb (žadateľov), ktorými mal podľa tvrdenia navrhovateľa diskriminovať jeho osobu porušením zásady rovnakého zaobchádzania, že nemožno vyvodiť diskriminačné správanie odporcu voči navrhovateľovi iba porovnaním zhodnosti diagnóz, ak by boli známe (hoci aj podobných), u iných žiadateľov, ktorým tento peňažný príspevok na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia bol priznaný. Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa, odporca, zastáva ten názor, že zdravotný stav fyzickej osoby, a obzvlášť ťažké zdravotné postihnutie fyzickej osoby, je aj pri totožnej diagnóze natoľko špecifické a jedinečné pre každú fyzickú osobu, je natoľko individualizovanou kategóriou, že fakticky porovnateľná situácia u dvoch rozdielnych osôb nemôže nastať (navrhovateľ navyše v jednom prípade porovnával svoj zdravotný stav so zdravotným stavom osoby s úplne odlišnou diagnózou). Posúdenie zdravotného stavu navrhovateľa ako predpokladu priznania predmetných kompenzačných príspevkov je predmetom správneho konania, ktoré prebehlo medzi účastníkmi - zákonnosť rozhodnutia vydaného v správnom konaní, resp. postupu správneho orgánu mohlo byť na návrh navrhovateľa preskúmané súdom v rámci správneho súdnictva.

Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa uvedené v časti III. písm. a/ až písm. p/, bod 1/ písm. c/ a e/, bod 3/ písm. b/ až písm. f/, písm. h/ až písm. k/ odvolania, odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením odporcu, že v daných prípadoch navrhovateľ poukazuje na priamu a nepriamu diskrimináciu, nesprávny a nezákonný postup odporcu, samotné rozhodnutia odporcu a nedostatky a vady ich odôvodnení, neoprávnený postih, lekárske posudky, záznam Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, rozhodnutia odporcu z roku 2005, v ktorých odporca priznal, alebo nepriznal inému občanovi peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla a pod., poukazuje stále na nezákonnosť postupu a rozhodnutí odporcu v správnom konaní, ale nepoukazuje na vady súdneho konania. V zmysle konštatovania v predchádzajúcom odseku tohto rozsudku zákonnosť rozhodnutia vydaného v správnom konaní, resp. postupu správneho orgánu, mohlo byť na návrh navrhovateľa preskúmané súdom v rámci správneho súdnictva.

V súvislosti s bodom 1/ písm. a/, b/, d/ a f/ a bodom 3/ písm. a/, g/ a písm. l/ odvolania odvolací súd dôvodí, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Rozsudok súdu prvého stupňa je odôvodnený v súlade s § 157 O.s.p., a teda nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces porušením práva na riadne odôvodnenie rozsudku. V súdnom konaní sa zdravotný stav navrhovateľa nedokazoval, predmetom súdneho konania bolo navrhovateľom tvrdené porušenie zásady rovnakého zaobchádzania odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi, s tým, že odporca by mal podľa navrhovateľa upustiť od svojho konania a napraviť protiprávny stav zabezpečením rovnakého postupu v prejednávaní kompenzácie v súlade s platnými predpismi na úseku sociálnej pomoci. Preto je nedôvodné navrhovateľom navrhované ustanovenie znalca na preskúmanie jeho zdravotného stavu. V konaní pred súdom prvého stupňa sa nevyskytla vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Čo sa týka prevzatia vyjadrenia odporcu bez odborných znalostí a listinných dôkazov, že zdravotné postihnutie je natoľko špecifické a jedinečné pre každú fyzickú osobu, že fakticky porovnateľná situácia u dvoch osôb zrejme ani nemôže nastať, je dôležité uviesť, že v konaní zhromaždený dôkazný materiál treba vyhodnotiť, pričom súd pristupuje k hodnoteniu jednotlivých vykonaných dôkazov z hľadiska ich hodnovernosti a pravdivosti, pri ktorom súd nie je obmedzovaný zákonnými predpismi v tom zmysle, ako ten či onen dôkaz hodnotiť (zásada voľného hodnotenia dôkazov). Hodnotiacia úvaha súdu však nie je ľubovoľná; súd musí vychádzať zo

všetkého, čo v konaní vyšlo najavo jednotlivo a vzájomných súvislostiach. Tieto skutočnosti má súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Z výsluchu svedkyne L. N. skutočne vyplýva, že pani, ktorá to vybavovala, nemala záujem sa s ním rozprávať, pomôcť mu a bola dosť odmeraná, pokyn na diskrimináciu (ktorým je konanie, ktoré spočíva v zneužití podriadenosti osoby na účel diskriminácie tretej osoby) z výsluchu podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné vyvodiť tým viac, keď nie je uvedené jej meno. Odvolací súd opakovane uvádza, že názor súdu prvého stupňa, že vo všetkých lekárskejších posudkoch, ktoré boli podkladom pre rozhodnutia odporcu, resp. iného orgánu, ktorý rozhodoval o žiadosti navrhovateľa na priznanie peňažných príspevkov, nebol záver o tom, žeby navrhovateľ ako osoba ťažko zdravotne postihnutá bol odkázaný na individuálnu prepravu, síce nie je úplne správny, no na vecnú správnosť výroku súdu prvého stupňa táto okolnosť nemala vplyv. Dôvody odvolania teda nie sú dané. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie správnym smerom, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery a vec rozhodol aj právne správne. V rozsudku dal súd prvého stupňa jasnú a presvedčivú odpoveď na otázku, prečo návrhu navrhovateľa nevyhovel. Poučenie rozsiahle o procesných právach a povinnostiach, vrátane § 120 ods. 4 O.s.p., účastníkom konania dal súd prvého stupňa už v roku 2012, ktoré odvolateľ prevzal dňa 8.3.2012 (č.l. 30-36 spisu). Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

Zhodne so súdom prvého stupňa odvolací súd dôvodí, že vzhľadom na spôsob rozhodnutia súdu o základnej otázke nebol daný zákonný dôvod zaoberať sa ďalšími nárokmi navrhovateľa (osobitne na náhradu nemajetkovej ujmy), posudzovania nárokov navrhovateľa aj z pohľadu všetkých námietok odporcu.

Odporcovi úspešnému aj v odvolacom konaní odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže ich náhradu nežiadal (§ 224 ods. I, § 142 ods. I, § 151 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.